

Sygn. akt VI A Ca 763/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA– Urszula Wiercińska

Sędzia SA– Jacek Sadowski (spr.)

Sędzia SO (del.) – Jolanta Pyżlak

Protokolant: – sekr. sąd. Mariola Frąckiewicz

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa F. K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt XVII AmE 162/11

I. oddala apelację;

II. zasądza od F. K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VIA Ca 763/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 września 2011 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że przedsiębiorca – F. K., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą PRODUKCJA (...) z siedzibą w G. – naruszył art. 30 ust 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w ten sposób, iż nie złożył w wymaganym terminie Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki sprawozdania kwartalnego za trzeci kwartał 2010 r. Za działanie to Prezes URE wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 5 000 zł.

Od decyzji tej odwołanie złożył F. K., zaskarżając wydaną decyzję w całości. W odwołaniu powód zarzucił wymierzenie kary w nadmiernej wysokości za drobne uchybienie, nie powodujące żadnej straty dla Skarbu Państwa, spowodowane brakiem doświadczenia i mylną wykładnią pojęć „wytwórcy” i „producenta”, użytych w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r., o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał w całości stanowisko prezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 r. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił wniesione odwołanie.

Podstawą wydanego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne i oceny prawne.

Powód F. K., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą PRODUKCJA (...) z siedzibą w G., prowadzi działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi. Decyzją z dnia 26 lutego 2010 r. Prezes URE udzielił powodowi koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych na okres od dnia 5 marca 2010 r. do 31 grudnia 2025 r. Powód od dnia 31 marca 2010 r. wpisany jest również do rejestru wytwórców jako przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania estrów metylowych. W dniu 20 września 2010 r. powód złożył wniosek o cofnięcie koncesji, która została cofnięta decyzją Prezesa URE z dnia 22 listopada 2010 r. W dniu 11 stycznia 2011 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynęło sprawozdanie powoda jako wytwórcy za III kwartał 2010 r. Pismem z dnia 28 lutego 2011 r., Prezes URE zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku niezłożeniem w terminie sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz wezwał do złożenia wyjaśnień w tym zakresie. Pismem z dnia 14 kwietnia 2011 r., Prezes URE zawiadomił powoda o zakończeniu postępowania dowodowego oraz możliwości zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. W dniu 16 maja 2011 r. powód zapoznał się z zebrany materiałem dowodowym, oraz wyjaśnił, że nie posiadał dokumentów o których mowa w art. 30 ust 1 i 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, ponieważ nie wytwarzał biokomponentów i biopaliw ani nie posiadał też surowców do ich produkcji i wytworzenia, na dowód czego załączył kserokopie książki przychodów i rozchodów za sporny okres.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych sąd okręgowy oddalił odwołanie uznając, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i znajduje uzasadnienie w przepisach prawa, zaś zarzuty podnoszone przez powoda w odwołaniu nie mogą skutkować jej uchyleniem. Jak wskazał, zgodnie z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych wytwórcy są obowiązani do przekazywania, w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału, Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki oraz Prezesowi Agencji Rynku Rolnego sprawozdań kwartalnych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów, zawierających informacje dotyczące:

1) ilości i rodzajów:

a) surowców użytych do wytworzenia biokomponentów, ze wskazaniem surowców pozyskanych na podstawie umów kontraktacji i dostawy, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 i 2 w/w ustawy, oraz z produkcji własnej,

b) wytworzonych biokomponentów, ze wskazaniem biokomponentów wytworzonych z surowców pozyskanych na podstawie umów kontraktacji i dostawy, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 i 2 w/w ustawy, oraz z produkcji własnej,

c) biokomponentów wprowadzonych do obrotu, ze wskazaniem ich nabywców, w tym sprzedanych producentom biopaliw ciekłych;

2) kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów biokomponentów, z wyszczególnieniem zagregowanych:

a) kosztów zakupu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów biokomponentów,

b) kosztów przerobu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów biokomponentów,

c) kosztów pozostałych,

d) dochodów ze sprzedaży produktów ubocznych.

W świetle przepisu art. 2 ust.1 pkt 18 cytowanej ustawy za wytwórcę uważa się przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów. Jak wskazał sąd okręgowy, powód w okresie sprawozdawczym realnie nie wykonywał działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów. Nie uchyła to jednak w ocenie sądu okręgowego nałożonych na powoda obowiązków w zakresie sprawozdawczości. Zgodnie z art. 4 ust. 1 i ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu

biokomponentów jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru wytwórców prowadzonego przez Prezesa Agencji Rynku Rolnego. Skoro więc powód w okresie objętym obowiązkiem sprawozdawczym wynikającym z art. 30 ust 1 powołanej ustawy był wpisany do rejestru wytwórców i nie złożył wniosku o wykreślenie z tego rejestru, ani nie poinformował organu rejestrowego o zawieszeniu działalności w okresie objętym wpisem, uprawnione było uznanie przez Prezesa URE, że nadal wykonuje on działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania biokomponentów. Okoliczność, iż powód w okresie sprawozdawczym realnie nie wykonywał działalności w zakresie określonym w art. 2 ust.1 pkt 18 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, nie przesądza o tym, iż nie był on wytwórcą w rozumieniu ww. przepisu. Powód, będąc wpisany do rejestru wytwórców jednoznacznie deklarował bowiem wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania biokomponentów – estrów etylowych. Podnoszona przez powoda okoliczność okresowego niewytwarzania przez niego biokomponentów nie może być uznana za eliminującą powoda z grupy wytwórców, a tym samym nie może być przesłanką wyłączenia obowiązku złożenia sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. W efekcie sąd okręgowy uznał, że powód był wytwórcą w rozumieniu w art. 2 ust.1 pkt 18 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych – jako podmiot posiadający stosowne uprawnienia do prowadzenia działalności określonej w powołanym przepisie – i w konsekwencji ciążył na nim obowiązek złożenia sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. W przypadku zaś, gdy w danym okresie sprawozdawczym faktycznie nie miało miejsce wykonywanie tej działalności, powód winien był złożyć sprawozdanie kwartalne, w którym we właściwych polach informacyjnych sprawozdania powinien był podać wartości zerowe, tak jak w sprawozdaniu złożonym w dniu 11 stycznia 2011 r. Sąd okręgowy podkreślił również, że wykonanie obowiązku sprawozdawczego określonego w art. 30 ust 1 ustawy ma istotne znaczenie dla wypełnienia przez Prezesa URE spoczywającego na nim obowiązku, o którym mowa w art. 30 ust 4 ustawy, sporządzenia zbiorczego raportu kwartalnego.

Apelacja od wyroku sądu okręgowego wniósł powód, zaskarżając wydany wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uchylenie decyzji Prezesa URE z dnia 6 września 2011 r.

W apelacji zawarte zostały następujące zarzuty:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art. 30 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 18 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że powód spełnia przesłanki do zakwalifikowania go jako wytwórcy w rozumieniu przedmiotowej ustawy, co też w konsekwencji rodzić miało po jego stronie obowiązek składania kwartalnych sprawozdań, podczas gdy powód co najwyżej może zostać uznany za producenta w świetle ustawy o biokomponentach i biopaliwach, a pojęcia te (wytwórca/producent) nie mogą być stosowane zamiennie, a także poprzez przyjęcie, iż w świetle ustawy o biokomponentach i biopaliwach zarówno producent jak i wytwórca zobligowani są do składania tzw. sprawozdań zerowych, nawet za okres, kiedy żadnej działalności związanej z produkcją biopaliw czy też estrów nie prowadzą,

2. art. 33 ust. 1 pkt 8 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych poprzez jego zastosowanie i uznanie, że pozwany słusznie nałożył na powoda karę za niezłożenie sprawozdania kwartalnego w terminie, podczas gdy kara ta została nałożona tylko i wyłącznie dlatego, iż pozwany błędnie zakwalifikował powoda jako wytwórcę w rozumieniu ww. ustawy,

3. art. 2 ust. 1 pkt 20 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 18, art. 2 ust. 1 pkt 11 lit. c ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych poprzez ich błędne zastosowanie i niedokonanie rozróżnienia pomiędzy wytwórcą a producentem, pomimo iż ustawodawca w sposób oczywisty nakazuje rozróżniać te dwa podmioty, z których producent zajmować się ma wytwarzaniem, magazynowaniem, importem lub nabyciem wewnątrzspółnotowym paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzaniem ich do obrotu lub importem, a także nabyciem wewnątrzspółnotowym biokomponentów, podczas gdy wytwórca jedynie wykonuje działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania lub wprowadzania do obrotu biokomponentów,

4. art. 6 ust. 2 i 3 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że wpis powoda do rejestru wytwórców automatycznie decyduje o przyznaniu mu statusu wytwórcy,

5. art. 30 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 4 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych poprzez przyjęcie, iż brak tzw. sprawozdań zerowych miałby mieć jakikolwiek wpływ na wypełnienie przez Prezesa URE spoczywającego na nim obowiązku określonego w art. 30 ust. 4 wspomnianej ustawy,

6. art. 4 ust. 1 w zw. z art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż powód może zostać uznany za przedsiębiorcę w rozumieniu wskazanej ustawy, pomimo iż powód nie spełnia elementarnego obowiązku przedsiębiorcy tj. wykonywania działalności w sposób zorganizowany i ciągły - jednorazowa, próbna produkcja estru nie może bowiem uzasadniać nadania powodowi statusu przedsiębiorcy w tym zakresie.

II. naruszenie przepisów postępowania:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i poczynienie błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyrokowania, polegających na niewłaściwej ocenie zebranych w sprawie dowodów, które to naruszenie miało wpływ na treść orzeczenia wydanego w niniejszej sprawie poprzez przyjęcie, że jednorazowa, próbna produkcja estru (ponad 8 tysięcy litrów) stanowiła rzeczywisty dowód rozpoczęcia działalności gospodarczej przez powoda w tym zakresie, stwierdzenie, iż realnie w spornym okresie powód nie wykonywał działalności określonej w art. 2 ust. 1 pkt 18 ustawy o biokomponentach i biopaliwach jest niewystarczające dla przyjęcia, iż nie miał on statusu wytwórcy w niniejszej sprawie,

2. art. 9 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie i brak uznania, iż pozwany jako organ administracyjny był zobowiązany do należytego i pełnego informowania powoda o ciążyących na nim obowiązkach, w tym przede wszystkim do poinformowania powoda, iż zdaniem pozwanego winien on zostać zakwalifikowany zarówno jako producent i wytwórca co wiązać się ma z koniecznością składania odpowiednich sprawozdań kwartalnych, a także poprzez niepoinformowanie powoda, iż pomimo złożenia wniosku o cofnięcie koncesji w dniu 20 września 2010 r., w dalszym ciągu będzie on zobowiązany do składania przedmiotowych sprawozdań do czasu definitywnej utraty statusu producenta/wytwórcy.

Rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia sąd apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja powoda jest niezasadna.

W oparciu o całokształt materiału dowodowego sąd okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które sąd apelacyjny przejmując za własne. Ustalenia te nie zostały zresztą zakwestionowane przez skarżącego. Podnoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. dotyczy nie tyle niespornych w istocie ustaleń faktycznych dokonanych w tej sprawie, co oceny prawnej sądu okręgowego kwalifikującej powoda jako wytwórcę w świetle ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych biopaliwach i tym samym uznającej go za podmiot zobowiązany do wypełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (dalej również jako: ustawa).

W istocie zasadniczym przedmiotem sporu w tej sprawie, a także zasadniczym przedmiotem zarzutów apelacyjnych, jest możliwość zakwalifikowania powoda jako wytwórcę obciążonego obowiązkiem sprawozdawczym przewidzianym w art. 30 ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach.

Zgodnie z 30 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (w brzmieniu obowiązującym w okresie, w którym powód zobowiązany był do złożenia sprawozdania, co stanowiło podstawę nałożenia kary pieniężnej przez Prezesa URE) wytwórcy obowiązani byli do przekazywania, w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału, Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki oraz Prezesowi Agencji Rynku Rolnego sprawozdań kwartalnych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów, zawierających informacje wskazane w

tym przepisie i dotyczące prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania biokomponentów. Zarazem art. 33 ustawy o biokomponentach i biopaliwach przewidywał karę pieniężną w wysokości 5.000 zł za niezłożenie w terminie sprawozdania kwartalnego przez wytwórcę lub podanie w nim nieprawdziwych danych.

Nie jest sporne w rozpoznawanej sprawie, że powód nie złożył w przewidzianym w ustawie terminie sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy, za trzeci kwartał 2010 r., Sprawozdanie takie zostało złożone przez powoda dopiero w dniu 5 stycznia 2011 r., a więc blisko dwa miesiące po upływie terminu przewidzianego w ustawie.

Skarżący niekwestionując powyższych ustaleń faktycznych, w apelacji podnosi przede wszystkim fakt, że nie obciążał go obowiązek wynikający z art. 30 ust. 1 ustawy o biopaliwach albowiem skarżący w tym okresie nie był wytwórcą, gdyż nie prowadził działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania biokomponentów, to jest biokomponentów faktycznie nie wytwarzał. Wyprodukował bowiem jedynie próbną ilość biopaliwa – ponad 8 tysięcy litrów estru stanowiącego biopaliwo ciekłe, który sprzedał w całości odbiorcom końcowym.

Z tym zasadniczym zarzutem apelacji nie można się zgodzić.

Zgodnie z art. 2 pkt 18 ustawy o biopaliwach, wytwórcą jest przedsiębiorca, w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania biokomponentów, a następnie ich sprzedaży lub zbycia w innej formie, lub przeznaczenia ich do wytworzenia przez siebie paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych. Natomiast zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Pojęcie działalności gospodarczej ustawa o swobodzie działalności gospodarczej definiuje w art. 2 wskazując, że działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

W świetle powyższego trafnie sąd okręgowy uznał, że powód w okresie objętym obowiązkiem sprawozdawczym, za który wymierzona została kara stanowiąca przedmiot odwołania w tej sprawie, spełniał cechy wytwórcy w rozumieniu wskazanych powyżej przepisów.

Przede wszystkim wskazać należy, że powód uzyskał wpis do rejestru wytwórców, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o biokomponentach. Działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania biokomponentów, a następnie ich sprzedaży lub zbycia w innej formie, lub przeznaczenia ich do wytworzenia przez wytwórcę paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, jest bowiem działalnością regulowaną i wymaga wpisu do rejestru wytwórców prowadzonego przez Prezesa Agencji Rynku Rolnego. Można zgodzić się ze skarżącym, że sam wpis nie ma charakteru konstytutywnego w tym sensie, że nie przesądza on o byciu wytwórcą. Jednakże wpis ten tworzy silne domniemanie prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie objętym wpisem. Wskazać bowiem należy, że zgodnie z art. 5 ustawy o biokomponentach, warunkiem wpisu do rejestru wytwórców jest spełnienie przez podmiot ubiegający się o rejestrację następujących warunków: posiadanie tytułu prawnego do obiektów budowlanych, w których będzie wykonywana działalność gospodarcza, dysponowanie odpowiednimi urządzeniami technicznymi i obiektami budowlanymi, spełniającymi wymagania określone w szczególności w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i o ochronie środowiska, umożliwiającymi prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej, posiadanie zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego. Zgodnie z art. 5 ust. 5 ustawy, powód składając wniosek o wpis do rejestru wytwórców zobowiązany był złożyć oświadczenie, że spełnia powyższe warunki. Brak podstaw, aby prawdziwość tego oświadczenia obecnie kwestionować. Oznacza to, że powód uzyskując wpis do rejestru wytwórców posiadał zorganizowane przedsiębiorstwo w znaczeniu przedmiotowym umożliwiające prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania biokomponentów. Z twierdzeń powoda wynika, że podjął on produkcję estru, który w świetle ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. zaliczany jest zarówno do biokomponentów, jak i paliw ciekłych (art. 2 ust. 1 pkt 3 i pkt 11 ustawy). Tym samym w oparciu o zorganizowane przedsiębiorstwo powód rozpoczął działalność gospodarczą na

podstawie uzyskanego wpisu do rejestru oraz uzyskanej ponadto koncesji na produkcję biopaliw ciekłych. Podnoszony przez skarżącego fakt, że ostatecznym efektem tej działalności było wyprodukowanie jedynie estru, który ostatecznie użyty został jako biopaliwo ciekłe, nie zaś jako biokomponent, nie podważa powyższego wniosku. Brak produkcji w określonym okresie sprawozdawczym nie zwalnia bowiem wytwórcy z obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy. Trafnie w tym zakresie wskazuje pozwany na walor informacyjny uzyskiwanych sprawozdań, w tym również informacji o braku produkcji przez wytwórcę w danym okresie sprawozdawczym.

Zgodnie z art. 7 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, wytwórca wpisany do rejestru wytwórców jest obowiązany informować organ rejestrowy o każdej zmianie danych zawartych w tym rejestrze, w szczególności o zakończeniu lub zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej, w terminie 14 dni od dnia zmiany tych danych, pod rygorem wykreślenia z rejestru wytwórców. Zważywszy, że informacja o zakończeniu lub zawieszeniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania biokomponentów nie została przez powoda złożona, należy domniemywać, że działalność gospodarcza objęta wpisem nie została przez powoda ani zakończona, ani też zawieszona. Tym samym powód jako wytwórca biokomponentów obowiązany był w terminie ustawowym składać sprawozdania, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy.

Niezasadne są również zarzuty apelacji dotyczące braku poinformowania powoda przez organ regulacyjny o obowiązku składania sprawozdań. Ponownie w tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 5 ust. 5 ustawy powód składając wniosek o wpis do rejestru wytwórców zobowiązany był złożyć oświadczenie, że znane są mu warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania biokomponentów, a następnie ich sprzedaży lub zbycia w innej formie, lub przeznaczenia do wytworzenia przez wytwórcę paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, określone w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. Ponadto znajomość zasadniczych obowiązków prawnych związanych z prowadzoną działalnością regulowaną stanowi jeden z elementów wyznaczających standard należytej staranności przedsiębiorcy, wyznaczany z uwzględnieniem zawodowego charakteru tej działalności (art. 355 § 2 k.c.).

W świetle powyższego jako niezasadne należy uznać zawarte w apelacji zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest wskazanych w apelacji przepisów ustawy o biokomponentach i biopaliwach, a także art. 4 ust. 1 w zw. z art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Bezprzedmiotowy natomiast jest zarzut naruszenia art. 9 k.p.a. w odniesieniu do postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, które prowadzone jest w oparciu o przepisy kodeksu postępowania cywilnego.

W apelacji strona powodowa złożyła ponadto wniosek o wystąpienie do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym wykładni dyrektywy 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych oraz dyrektywy 2009/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do specyfikacji benzyny i olejów napędowych oraz wprowadzającą mechanizm monitorowania i ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 1999/32/WE odnoszącą się do specyfikacji paliw wykorzystywanych przez statki żeglugi śródlądowej oraz uchylającą dyrektywę 93/12/EWG.

Zgodnie z art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, sądy krajowe są uprawnione (a jeżeli ich orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego – zobowiązane) do zainicjowania procedury prejudycjalnej, jeżeli zagadnienie związane z wykładnią prawa unijnego (Traktatów lub innych aktów przyjętych przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii) pojawi się w toku sprawy rozpoznawanej przed sądem krajowym, zaś rozstrzygnięcie tego zagadnienia jest niezbędne do rozstrzygnięcia tej sprawy. Tym samym zasadniczą przesłanką wystąpienia z pytaniem prejudycjalnym jest konieczność dokonania wykładni prawa unijnego w celu rozstrzygnięcia konkretnej sprawy zawisłej przed sądem krajowym. W rozpoznawanej sprawie skarżący takiej konieczności w żaden sposób nie uprawdopodobnił. W złożonym wniosku nie wskazał nawet wykładni jakich konkretnie przepisów, czy instytucji prawa unijnego, zawartych w przywołanych dyrektywach może mieć wpływ na wykładnię i interpretację prawa krajowego stanowiącego podstawę orzeczenia w tej sprawie. Żaden z przywołanych aktów prawa unijnego nie dotyczy bezpośrednio regulacji stanowiących podstawę rozstrzygnięcia tej sprawy. W tym zakresie wskazać należy,

że pierwsza z przywołanych przez skarżącego dyrektywy (dyrektywa 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r.) nakłada na Państwa Członkowskie obowiązek składania sprawozdań Komisji dotyczących między innymi całkowitej sprzedaży w roku poprzedzającym paliw transportowych i udziału biopaliw, czystych lub mieszanek, i innych odnawialnych paliw wprowadzonych na rynek (art. 4 dyrektywy). Jednakże zgodnie z art. 7 dyrektywy 2003/30 WE, zakres koniecznych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania postanowień dyrektywy pozostawiony został Państwom Członkowskim. Taka konstrukcja koresponduje z właściwością dyrektywy jako źródła prawa unijnego, która w świetle art. 288 akapit trzeci Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej stanowi akty prawny Unii adresowany do Państw Członkowskich, prawnie wiążący co do wskazanych w nim celów oraz pozostawiający Państwom Członkowskim swobodę w doborze formy i metod realizacji tych celów. Z kolei druga z powołanych przez skarżącego dyrektyw (dyrektywa 2009/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r.) ma charakter aktu jednorazowego, zmieniającego wskazane w jej treści inne akty prawne.

Z tych wszystkich względów sąd apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił wniesioną apelację jako niezasadną orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.). Koszty te stanowi wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone w stawce minimalnej, stosownie do § 14 ust. 3 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.